

Svatební NOVINY

Nejžhavější drby ze života novomanželů aneb co jste o nich nevěděli.

V září tohoto roku náš šťastný pár oslaví již šesté výročí. Dnes si před zraky nejbližších řekli své „ANO“. Jak probíhal začátek jejich vztahu? A co plánují do budoucna? Vše jsme pro vás zjistili! Tak si dejte káfičko a začtěte se do následujících řádků. Nebudou chybět ani pikantnosti!

Svatební kvíz

Znají se opravdu tak dobře?

Exkluzivně jsme pro vás otestovali, jak dobře se ti dva znají. Je pět let dostatečně dlouhá doba na to, aby oba o sobě věděli skutečně vše?

V kolika odpovědích se netrefili?

Strana 16-20

Bláznivé líbáanky

Víme, kam po svatbě zamíří.

Co ti dva dobrodruzi zase vymysleli? Zajisté vás asi nepřekvapí, že se vůbec nejedná o tradiční dovolenkovou destinaci.

Přečtěte si, jakou svatební cestu plánují, na co se nejvíce těší a zda už začali balit.

Strana 14-16

První rande

Jak to opravdu bylo?

Čas plyne a vzpomínky slábnou. Jak na jejich první rande vzpomíná nevěsta a jak ženich?

Nabízíme pohled každého zvlášť. Shodují se nebo jejich nejdůležitější rande vnímají každý jinak?

Strana 7-9

Obsah

Poznali se v hospodě, seznámení	3-4
Našli společnou řeč	4
Vyžádal si od ní životopis	5
Magický moment v Egyptě	6
První rande	7-9
Kdy plánují děti?	9
Poklekl na loďce	10-11
Představa o plánované svatbě vs. realita	11-12
Naše panství	12-14
Bláznivé líbanky	14-16
SVATEBNÍ KVÍZ	16-20
Důležité body v životě našich novomanželů ...	20

Zajímavosti o svatbách

- Průměrný manželský pár má sex 68,5krát ročně, což je o něco více než jednou týdně.
- Slovo nevěsta pochází ze starého německého slova, které znamená vařit.
- V Las Vegas se vdá asi 300 párů denně.
- 99letý muž se rozvedl se svou 96letou manželkou po 77 letech manželství, protože zjistil, že mu byla ve čtyřicátých letech minulého století nevěrná.

- Ve Francii se můžete vzít s mrtvým.
- Většina manželů je nejšťastnější ve třetím roce manželství.
- Tradice výměny snubních prstenců se datuje do starodávných egyptských časů.
- Nejdelší zaznamenané manželství trvalo 91 let a 12 dní.
- Gamofobie je strach ze sňatku nebo vztahů.
- Ve Vietnamu musí žadatelé o sňatek získat od doktora osvědčení o dobrém duševním zdraví před tím, než se ožení.
- V roce 1960 bylo ženatých 59 % dospělých ve věku 18 až 29 let. Dnes jen 20 %.

„Sobectví, strach a snaha ovládat druhého zničí skoro každý vztah. Štědrost, svoboda a láska udělají z každého vztahu tu nejkrásnější romanci.“ — Don Miguel Ruiz

Poznali se v hospodě

Jirka svou drzostí šokoval! Přesto se mu podařilo Hanku nalomit.

Každý pár má svou unikátní historku seznámení. Jak to probíhalo právě u Hanky a Jirky? V článku se dozvíte, jak to viděl Jirka a jak první seznámení vnímala Hanka. Budou se jejich výpovědi rozcházet nebo se shodnou ve všech směrech? Posuďte sami.

Seznámení – z pohledu ženicha

Mohlo by vás zajímat, jaké bylo naše první rande z mého pohledu. Aby ale vše dávalo smysl, je třeba začít o trochu dříve.

A tím se dostáváme k mému seznámení s Haničkou. I když dodnes panují drobné rozpory, jak to celé bylo, povyprávím vám nyní svou verzi tohoto osudového okamžiku.

Byla slunečná červnová neděle a zcela výjimečně jsem si zašel s mým velmi dobrým přítelem Jožkou na pivko. O nedělích zásadně na pivko nechodím, ale tentokrát jsem zcela náhodou šel. Na Lučinské stodolní (rozuměj hlavní cesta) se nachází množství hospod a restaurací. Přesněji dvě. Cyklorest a Adámek. Zašli jsme si tedy na pivko do Cyklorestu, ale jelikož tam byla celkem nuda, tak jsme se rozhodli lokál změnit a zajít do Adámka.

A tím to celé začalo...

Zrovna jsem byl free, tedy volný, nezadaný, plný energie a svolný k seznamování. Asertivity bylo více než dost a byl jsem ve fázi bezstarostného oslovování a seznamování se s neznámými lidmi.

Sedli jsme si s Jožkou na židličky před Adámkem, na jejich zcela unikátní a jedinečné posezení, kdy zahrádku udělali z části parkoviště a dali jsme si pivko. Už při příchodu jsem si všiml vedlejšího stolu s pár lidmi, u kterého seděla velice krásná a pro mě neznámá holka. Tak jsem je po očku pozoroval, až se zrodil nápad!

„To jsem ještě netušil, že tam sedí Hanička.“

Tehdy jsem si ještě čas od času dal klasickou cigaretu, tak ideálním seznamovacím prostředkem bylo za někým zajít a zeptat se na zapůjčení zapalovače. Ten svůj jsem tedy ani nevytáhoval, vstal jsem od našeho stolu, letmo se omluvil trochu zaskočenému Jožkovi a zamířil si to rovnou vedle. Nebylo by ale moudré přímo žádat slečnu mého zájmu, tak jsem všechny hromadně pozdravil a nekonkrétně poprosil o zapůjčení zapalovače.

To jsem ještě netušil, že tam sedí Hanička se svojí mamkou a jejím manželem Tomem. Hanka začala hledat v kabelce a vzápětí jeden dohledala, tak jsem se samozřejmě po něm natáhl, naše oči se střetly a došlo k prvnímu letmému dotyku našich prstů při předávání zapalovače.

O oheň mi ale samozřejmě vůbec nešlo, tak jsem se se všemi dal do řeči, kdo jsou a odkud jsou. Jaké bylo mé překvapení, že z Lučiny a Hanka zrovna přijela na návštěvu za mamkou – jaká to náhoda a ve finále osudové setkání! Začal jsem se s Haničkou bavit o e-shopech, jelikož jsem jich zrovna pár měl a hledal jsem někoho do budoucna na jejich správu a Hanička plánovala také jeden svůj rozjet, tak téma bylo hned „na stole“.

Vyžádal si její Facebook

Pod záminkou tohoto společného zájmu jsem navrhl, že by bylo fajn se třeba spojit na Facebooku a drze si hned řekl o Facebookové přátelství. Hanička souhlasila a vzápětí jsme byli již propojeni ve virtuálním světě.

Vrátil jsem se k opomíjenému Jožkovi, dali si nějaké to pivko a vyrazil domů. Ještě po cestě, spíše na chodníčku – takové naší polní zkratce, jsem se podíval na Hančin profil na Facebooku, ale to bylo pro mě velké zklamání. Měla tam uvedeno, že je zadaná a ve vztahu. Hmmm...tak jsem to alespoň zkusil.

V nejbližších dnech žádný další kontakt neproběhl, léto utíkalo a Hanička byla už jen velmi milá červnová vzpomínka.

Seznámení – z pohledu nevěsty

V červnu, pět let nazpět, jsme vyrazili s maminkou a Tomem do místní hospody na pivo. V té době jsem, co se chlapů týče, měla docela náročné období. Zrovna jsem zvažovala rozchod se svým tehdejším partnerem a k mamince jsem si z Brna přijela pro útěchu a radu. Asi není třeba zmiňovat, že na seznamování jsem neměla ani pomyšlení. Přesto...

Seděli jsme u stolu a probírali můj život. Mimo jiné také to, že pracuji na svém e-shopu a že budu shánět práci v marketingu jestli se odstěhuji z Brna zpět do Havířova.

V tom se u našeho stolu objevil neznámý muž s cigaretou v ruce a se zoufalým výrazem v obličeji, který naznačoval, že si ji nemá čím připálit. Slušně nás pozdravil, představili jsme se a vzápětí se zeptal, jestli máme zapalovač. Sama jsem se divila, že v tom nepřeborném množství „důležitých“ věcí, které se mi v kabelce povalovaly, jsem opravdu našla zapalovač, kterým si Jirka připálil.

„Začala jsem ho podezřívát, že poslouchal náš rozhovor.“

Nějak jsem vycítila, že se mu nechce odejít. Pokračoval tedy v konverzaci. Zeptal se mě, co dělám. Pak já jeho. Začal mluvit o tom, že má nějaké e-shopy a že bude shánět člověka na marketing. Ehm... náhoda? Trochu jsem ho začala podezřívát, že poslouchal náš rozhovor a pomyslela si, že je docela troufalý. Ale líbil se mi, tak mi to nevadilo. Jirka odešel ke svému stolu zpět za kamarádem.

Po nějaké chvilce přišel znovu. Opět poprosit o zapalovač. Jelikož jsem v kabelce vylovila dva, rozhodla jsem se mu jeden nechat. Cítila jsem mírné zklamání, že už nebude mít záminku, aby znovu přišel. Tak se do toho pustil rovnou. Chvilí jsme si všichni povídali. Pak si asi všiml, že u stolu nechal kamaráda a usoudil, že by se měl vrátit. Neotálel a rovnou se zeptal, jestli mu dám Facebook – samozřejmě, že kvůli té případné práci. Souhlasila jsem.

Čas plynul, já řešila náročný rozchod s ex přítelem, stěhování, hledání bydlení a práce. Jirkovi jsem se neožývala. Ani on mě. Což mě, přiznávám, možná trochu mrzelo. Někdy na konci srpna jsem ale zoufale potřebovala sehnat práci. Rozhodla jsem se tedy Jirkovi napsat.

Už jsem byla přestěhovaná ve Frýdku a Jirka mi navrhl, že si můžeme domluvit pracovní pohovor.

Vytiskla jsem si životopis a vyrazila na schůzku s Jirkou. Dodnes přemýšlím, jestli to byl skutečně pohovor nebo spíš rande. Každopádně se zaujetím

studoval můj životopis a mě to přišlo komické. Práce pro mě byla zajímavá a Jirkovi se mé zkušenosti líbily, proto jsme se hned domluvili, že k němu brzy nastoupím, a tak se také stalo.

První dny v práci jsme se spolu v kanceláři bavili, že jsme oba dlouho nebyli na Lysé hoře. Slovo dalo slovo a za pár dní jsme vyrazili. To už je však jiný příběh.

Našli společnou řeč

Běžné páry se mezi sebou dorozumívají ve své mateřštině.

Jirka s Hankou však sami sebe nepovažují za běžné jedince. Natož za běžný nebo chcete-li „normální“ pár. Upřímně? Jsou to cvoci.

Za zavřenými dveřmi jejich bytu se odehrávají vskutku zajímavé věci. „Někdy se obáváme, že uslyšíme naléhavé drnění domovního zvonku a po otevření dveří na nás vltnou lidé v bílém plášti“, nechala se slyšet Hanka.

Opakované hlasité skřeky, vzdáleně připomínající zvuky kýchání. Hlasité „baf“, doprovázené vyděšeným křikem a následným šíleným smíchem. Zvuky zvířat, jako jsou zběsilé mňoukání, koňské řehťání či psí kňučení a vrčení. To vše nejsou popsané zvuky ze ZOO výběhů. Jedná se o řeč našich novomanželů. Řeč, kterou společně vyvíjeli několik let.

Pojďme společně nahlédnout do jejich tajů. Představíme vám jejich nejčastěji používaná „slova“.

Baf! – Jsem tady, kdyby sis nevšiml/a.

Kuk! – Jsi přítomen/na?

Wuáááá! – Hrobe mi a chci tvou pozornost.

Vrrrrr! – Nelíbí se mi to. / Nebuď mě.

Týýýý týýýý týýý týýý – Zavážíš mi!

Hm mm mmmm mmmm – Dobré ráno.

Hm mmm mm – Dobrou noc.

A hmm – Ahoj!

Či čiiiii – Jsem rád, že jsi tady se mnou.

Mňááááú – Taky jsem ráda, že jsi tu se mnou.

Zeptali jsme se také, jak se novomanželé navzájem oslovují. Některé páry používají klasické „Miláčku“. Takové oslovení u nich nehledejte. Hanka Jirku oslovuje „Jiříčku“ a Jirka Hanku „Haničko“.

A jak je to, když se jeden na druhého zlobí? „Hanče“ a „Jiřino“. Ale nikdy to nemyslí vážně, jedná se spíše o škádlení. Ošklivě si neříkají, na to se mají příliš rádi.

Vyžádal si od ní životopis

Vyzpovídali jsme Jirku, jak to s nimi pokračovalo po jejich seznámení. Zajisté budete souhlasit, že v jejich případě probíhalo vše docela nestandardně. Nebo Vám to připadá normální? Posuďte sami.

Jirka vypráví...

Velmi mě překvapilo a zároveň potěšilo, když mi najednou zničehonic Hanka sama napsala na Facebooku zprávu.

Vrátila se k našemu rozhovoru, kde jsem zmiňoval, že někoho budu hledat na marketing do své firmy. Proběhlo pár zpráv a zjistil jsem, že se bude Hanička stěhovat z Brna do Havířova. Požádal jsem ji tedy rovnou o životopis.

Od té doby rádi říkáme, že před prvním randem jsem si vyžádal od Hanky životopis, abych si o ní zjistil více informací, a naopak Hanička si mě zase proklepla online v dostupných databázích podnikatelů. Díky tomu jsme tedy oba věděli, do čeho jdeme :)

Na konci srpna jsme si dali v Místku sraz ohledně pohovoru, opět na zahrádce, ale tentokrát v kulturnějším prostředí, a to před Restaurací La Rosa. Už jak jsem přicházel, tak jsem si nemohl nevšimnout velmi krásné kočky, která postávala před restaurací. Ano, správně, byla to Hanička!

Sedli jsme si, dali kávu, probrali budoucí práci a vedli celkově dosti volný a příjemný rozhovor. To jsme byli poprvé spolu zcela sami a pořad jsme po sobě po očku pokukovali.

Během následujících dnů jsem Hanku uváděl do chodu mé firmy a seznamoval ji s prostředím a naším systémem. Hned od počátku byl mezi námi velmi vřelý vztah. A to byl teprve začátek.

„Na hasičských závodech jsme se minuli doslova o pár minut.“

Zanedlouho se na Lučině konaly hasičské závody na hřišti za školou a s Hankou jsme se domluvili, že bychom se tam mohli mimopracovně potkat, jelikož bude asi zrovna u své mamky.

Neděle nastala. Už od rána byl z hřiště slyšet hluk soutěžních družstev a hrající hudba, a tak jsem něco po desáté vyrazil. Bohužel Hanička nikde. Když jsem ji napsal, tak jsem zjistil, že už tam byla a minuli jsme se doslova jen o pár minut. Ale vzájemná přitažlivost byla velická a vzápětí mi napsala, že dorazí na hřiště znova. A skutečně dorazila.

Chvilí jsme tam pobýli, a pak jsem se Hance rozhodl ukázat něco málo z Lučiny a projít se kousíček po břehu u přehrady. Procházka to byla velmi milá a příjemná. Užívali jsme si pěkného dne, přírody a výhledů na přehradu. Během procházky došlo na téma výšlapu na hory a padl návrh vyjít si Lysou horu. Takový jemný náznak toho, že by to mohlo být i rande. Nezávazně jsme se domluvili a nechali to dále na osudu a počasí, co nám v nejbližších dnech připraví...

„Manželství čisté jest nejdůvěrnějším přátelstvím – je to vrchol spojení, naší dobou tak pěstované a chválené, asociace duší. Nemůže být intimnější asociace než mezi mužem a ženou. Manželství ženě i muži má být vyšším vývojem. V manželství začíná se nový život.“

– Tomáš Garrigue Masaryk

Magický moment v Egyptě

V říjnu minulého roku se novomanželé vydali na úžasnou dovolenou do Egypta, který procestovali celý od severu až po jih na hranici se Súdánem. Plavili se po Nilu, navštěvovali nejvýznamnější egyptské památky a nasávali nefalšovanou místní atmosféru.

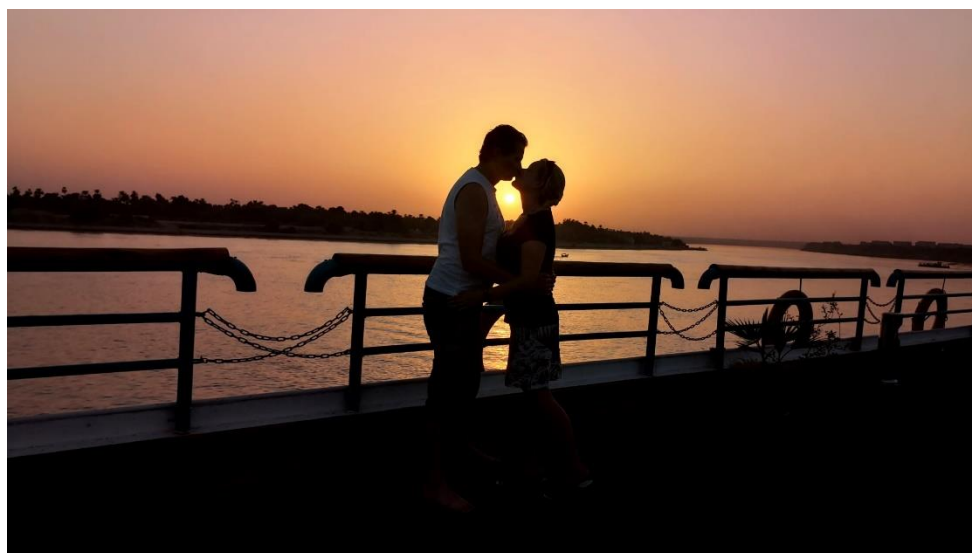
Kouzelných okamžiků tam zažili mnoho. Užívali si například několikahodinový výhled do palmových lesů, když se na krásné čtyřpatrové lodi plavili po nekonečném Nilu nebo když zastavili přímo v poušti na Sahaře, samým horkem nemohli pomalu ani dýchat, ale výhled na zlatem zalitou krajinu je doslova okouzliv. Nahlédli také dovnitř pyramid, které je ohromovaly svou masivní konstrukcí... **Jeden okamžik však překonal cokoli, co na této dovolené spolu zažili.**

Po náročné cestě, se svou skupinou, konečně dorazili na malý ostrůvek Agilika poblíž města Asuán v jižním Egyptě. Cílem byl chrám Philae, zasvěcený bohyni Isis. V jedné z mnoha částí úžasného komplexu se v malé, bohatě zdobené místnosti nacházel zvláštní kamenný oltář. O jeho významu se toho mnoho neví, snad jen, že sloužil k obřadním účelům.

Jejich česky mluvící sympatický průvodce Said skupině prozradil tajemství, o kterém se nedočtete v žádném průvodci. Kdysi mu jeho starý přítel vyprávěl o magických vlastnostech onoho oltáře. Říkal, že když se k němu postaví dva lidé, položí na něj své ruce a spojí je, oltář začne vyzařovat velmi silnou energii, která má vysoce pozitivní a léčivé účinky, jež vydrží ještě dlouho poté, co chrám opustí. Tato energie měla jedincům zajistit novou životní energii, sílu, zdraví a štěstí.

„Pár vteřin se skutečně nic nedělo, ale po chvíli oba cítili silné brnění v dlaních.“

Hanka s Jirkou neváhali a hned jak se v malé místnosti vylidnilo, stoupli si k oltáři, spojili své ruce a vyčkávali, zda se opravdu něco začne dít. Účastníci zájezdu, kteří to také zkusili tvrdili, že nic nepocíťovali, snad až na jednoho staršího pána. Pár vteřin se skutečně nic nedělo, ale po chvíli oba cítili silné brnění v dlaních. Zůstali v úžasu a pokračovali ještě chvíli. Byl to pro ně velmi zvláštní pocit. Energie procházela jejich těly, štípala je na ruku a cítili se neobvykle. Nedokázali přesně popsat, co se v nich odehrávalo, jen věděli, že oltář skutečně funguje a má jakousi magickou moc.

Cesta z chrámu zpět do letoviska trvala několik hodin. Jeli autobusem. Hance už před výletem nebylo moc dobře – bohužel se již několik dnů trápila s faraonovou pomstou, avšak po zážitku z chrámu se cítila nabitě. Píchání a brnění v dlaních přetrvávalo ještě půl dne a z celé té situace byli oba překvapení.

Dodnes věří, že jim oltář ve Philae přinesl do života štěstí a lásku a doufají, že se jednou do Egypta vrátí a chrám znovu navštíví.

První rande

Romantická večeře při svíčkách, kino, procházka v parku... Ne ne, Jirka s Hankou jsou dobrodružné povahy, proto se vydali rovnou na výšlap na Lysou horu.

Romantické klišé nečekejte ani na jejich výročí. Každý rok tuto náročnou cestu opakuji a oslavuji tím společný život, který začali právě na tomto nejvyšším vrcholu našich krásných Beskyd.

První rande z pohledu nevěsty

Mám takový pocit, že se naše rande odehrálo v pátek patnáctého září dva sedmnáct. Rokem a měsícem jsem si jistá, ale dnem ne tak úplně. Výročí však slavíme právě v tento den, což je důležité.

S Jirkou jsme byli domluvení, že mě vyzvedne autem v ulici, kde jsem bydlela. Měl několik minut zpoždění. Důvodem bylo, že si myslel, že má ulice se nachází jinde. Jezdil po Slezské sem a tam, až se nakonec trefil. K našemu oboustrannému překvapení jsme zjistili, že od sebe bydlíme přibližně jen tři sta metrů daleko. Vlastně jsem bydlela naproti přes cestu, což nás pobavilo. Jaká náhoda.

Dorazili jsme na parkoviště u Bezručovy chaty a vyrazili vzhůru na královnu Beskyd. V té době jsem se pyšnila dobrou fyzickou, prudké stoupaní pro mě tak nebylo nijak náročné. Dnes už bych si pro první rande rozhodně vybrala jinou, méně šílenou činnost.

Pikantnosti z minulosti

Cestou necestou jsme se vzájemně oťukávali. Řekla bych, že opatrně, ale to by byla lež. Práskla jsem na sebe rovnou a bez servítek pikantnosti z minulosti a Jirka to ustál. Chtěla jsem k němu být upřímná i přes risk, že ho šokuju. To byl pro mě jasný signál, že spolu můžeme mluvit o všem.

Výšlap byl příjemný. Kochali jsme se nádhernými vyhlídkami do krajiny. Na jedné takové se nacházel vysoký pařez. Jirka mě pobídl, ať si na něj vylezu, že budu mít lepší výhled. Možná to bylo kvůli fotce, přesně si už nepamatuji. V moment, kdy jsem se snažila na pařez vylézt mi podal pomocnou ruku. Naše ruce se střetly a mě příjemně zamrazilo.

Potkávali jsme usměvavé turisty a vše bylo zalité sluncem. Naproti nám se objevila parta kluků, kteří byli viditelně posilněni alkoholem. Na chvíli jsme se s nimi zdrželi, poklábosili a dostali se do ještě veselejší nálady. My dva bez alkoholu samozřejmě.

Agresivní vosí útok

Konečně jsme dorazili na vrchol. Počasí nám krásně vyšlo. Mohli jsme si tak užít nádherné výhledy ze všech stran. Na lavičce jsme si dávali svačinku, která zřejmě voněla i vosám. Jedna mě stále šikanovala, poletovala kolem mé hlavy a já se bála, že se mi zamotá do vlasů. Nechtěla jsem se takto ukázat před Jirkou, ale docela jsem vyšilovala. Vosy nesnáším. Jirka mě pozoroval a myslím, že se docela bavil.

Než jsme se vydali na cestu zpět, užívali jsme si poslední momenty krásné vyhlídky. Seděli jsme vedle sebe a v jeden moment jsme se střetli pohledem. Chtěla jsem ho políbit, ale záhy jsem se stáhla zpátky. Bylo příliš brzy. Už tehdy mi však došlo, že chemie a vzájemné sympatie mezi námi fungují.

Jak to vnímal ženich

Slovo dalo slovo, počasí přálo a my vyrazili 14. září 2017 autem směr Beskydy. Zaparkovali jsme u lanového centra Opičárna (neboli u transformátoru) a vydali se tou nejprofláklejší trasou směr vrchol Lysé.

Nasadili jsme velmi pohodové tempo a zjistili, že nám oběma vyhovuje, a to i na všech dalších procházkách. Nehonit se z bodu A do bodu B a už vůbec ne na nějaký čas. Pěkně pohodově se zastávkami na sváču, foto či jen tak se pokochat přírodou a okolní krajinou.

Po cestě jsme měli stále co probírat, dovídal jsem se o Hance čím dál více a jelikož jsem z jejího osobního života toho věděl velmi málo, tak toto byla ideální příležitost zjistit co nejvíc. Že s nikým aktuálně není, to jsem již věděl, ale co třeba nějaké dítě? Nemá? Uff..nemá a ani nesetrvává v žádném aktivním manželství. Takže všechno dobré :)

Cesta nám pomalu ubíhala, a i když se sem tam honila mračna a bylo trošku větrno, tak se šlo velice dobře. Za pár hodin jsme byli nahoře a bylo nám dopřáno krásného výhledu na okolní rozlehlou krajinu, a to až k našim slovenským sousedům.

„Vnitřní pnutí a chtíč byl podle mě patrný na nás obou.“

Celou dobu výšlapu jsem ale přemýšlel nad jednou, ale velmi důležitou věcí. Bude pusa, nebude pusa? Pokud ano, tak kde by bylo ideální místo pro první polibek? Jak to vlastně celé udělat, aby to byl krásný a příjemný okamžik? Je to vůbec vhodné?

Nakonec nahoře trošku foukalo, včely lítaly kolem Haničky nebezpečně blízko a nějak se nedostávalo té kuráže dát polibek v nějaký ten vhodný okamžik. Ale to vnitřní pnutí a chtíč byl podle mě patrný na nás obou. Jen na polibek jsme si tedy museli ještě nějakou tu chvíli počkat. Někdy je lepší věci neuspěchat za každou cenu.

Po nasátí energie a pokochání se nádhernými výhledy, jsme se vydali na cestu zpátky dolů. Zvolili jsme trošku jinou trasu a jelikož byl čtvrtek, tak jsme ani nepotkávali moc turistů a mohli si tak náš první společný výlet užívat naplno.

Zanedlouho se mi ozval Adam (můj svatební svědek), abychom se domluvili na večer, jelikož byl také zvídavý, jak to celé probíhalo. Začalo jemně poprchávat, spíše jen tak mžít a my se již blížili k parkovišti.

Rovnou jsme si domluvili další rande

Naše první rande, ač bez pusy, bylo plné dojmů, krásně stráveného společného času, ale také nervozity :) Přijeli jsme do Frýdku, zastavil jsem před panelákem, kde Hanička bydlela a rozloučili se. Loučení bylo vřelé a možná i tady jsem si říkal, že by pusa mohla být, ale přeci jen takto narychlo a v autě, to by nebylo ono. Jenomže ta naše vzájemná přitažlivost nám nedala, a tak jsme se rovnou domluvili, že si co nejdříve spolu zajdeme někam sednout na pívko.

„Úspěšné manželství vyžaduje zamilovávat se mnohokrát, pokaždé do té samé osoby.“

– Mignon McLaughlin

Byla konečně pusa?

Následující den jsme si jen tak nezávazně zašli na pizzu, prošli se ve Frýdku kolem řeky Morávky a rovnou se domluvili na zítřejší sobotu, že si spolu večer někam vyrazíme.

Nastal sobotní den a já už od rána cítil, že to je ten den! Večer se kvapem blížil, přípravy vzhledu v plném proudu, nervozita opět stoupá. Co se večer bude dít?

K večeru jsme spolu vyrazili do nedaleké Hospůdky u Kuřátek. Je to takové menší a celkem příjemné posezení. Sedli jsme si co nejvíce dozadu, ať máme soukromí a dali si něco dobrého k pití. Večer plynul, náklonnost byla čím dál větší až..anoooo..přišlo to! První PUSA !!

Tak a teď už to bylo oficiální :)

Rozpačité pozvání na oslavu

Zajímavostí určitě je také to, že pár dnů před naším výstupem na Lysou, jsem potkal Haničku s její mamkou a Tomem ještě jednou u Adámka na Lučině. Pozvali mě večer ke stolu a z pozice Hančina zaměstnavatele mě Tom aktivně pozval na oslavu jeho a mamčiny padesátky, která se měla konat v druhé polovině září. Rád jsem pozvání přijmul, i když to bylo takové trošku rozpačité a s Haničkou jsme spolu ještě nic neměli.

Co vše se ale může změnit za pár dnů. Na oslavu jsme spolu šli již jako pár a já tak měl možnost prvně poznat Haniččinu rodinu.

Od té doby jsme spolu, zažíváme spoustu pěkných chvil a užíváme života ruku v ruce. A nyní je již čas náš vztah posunout do další roviny.

Kdy plánují děti?

Snad nejneoblíbenější otázka pro mnohé mladé páry, novomanželé, manželé :) Také Jirka s Hankou se s touto otázkou setkávají čím dál častěji a jelikož je jim nad slunce jasné, že se právě dnes, na jejich svatbě budete ptát, rozhodli se podat hlášení právě skrze tyto svatební noviny. Jste zvědaví?

Vyjádření novomanželů

Ano, víme, že už nám není dvacet, že čas letí, není na co čekat, je zbytečné hledat vhodnou dobu a také víme, že se to od nás jednoznačně očekává. Vždyť jsme spolu již pátým rokem a dnes jsme se dokonce vzali :)

ALE... My jsme optimisté, a hlavně si všechny důležité životní kroky důkladně plánujeme. Stejně tak to vidíme i ohledně dětí. Nedopustili bychom, aby se naše dítě narodilo do pouze provizorních podmínek a do období plné stresu.

V minulých letech jsme založili firmu a její rozjezd a řízení nás stál a pořád stojí hodně času a energie. Nyní rekonstruujeme náš nový domov a prozatím bydlíme spolu v malém bytě na sídlišti. Není třeba zdůrazňovat, že na to, abychom v tomto období plánovali nový přírůstek není ani pomyšlení.

Každopádně vás ujišťujeme, že děti máme oba moc rádi a velice se těšíme, až budeme založení rodiny aktivně plánovat. Jakmile bude domeček hotov a my splníme ještě pár cílů, které jsme si stanovili, začneme se tomuto tématu více věnovat. Člověk ale nikdy neví.. Kdo ví, co a kdy nám život přinese?

PS: Hanka už má vymyšlená jména. Byť jen pro holčičky, ale to stačí, protože si z celého srdce přeje dvojčátka a právě holčičky :) Jména ale zatím neprozradí.

Poklekl na lod'ce

Slzy, křik, výčitky... Byly vyřčeny nepěkné věci. Rozhovor mezi osmi očima se zcela vymkl kontrole. Jak z této situace ven? Ptal se sám sebe. Muž náhle dostal výborný nápad. Se slzami v očích a s bezzubým úsměvem poklekl před svou družku a vyslovil obávanou otázku: „Já jsem chtěl to.. mno.. hmm.. tak se vezmeme, ne?“ K překvapení všech zúčastněných její odpověď zněla „Ano“!

Není žádost jako žádost...

Jistě tušíte, že takhle to u Jirky a Hanky neprobíhalo. Scénář z jejich oblíbené reality show Výměna manželek je ukázkový příklad, jak by to Jirka rozhodně nikdy neudělal :D

Byla krásná letní středa, v práci měli oba novomanželé poměrně volnější režim, proto Hanku nepřekvapilo, že Jirka naplánoval na následující den výlet. Tentokrát však bylo něco jinak. Se svými plány se Hance vždy svěřoval, tehdy ji ale pouze sdělil, že si vyrazí a ať s tím počítá. Jako každá žena se ho zeptala, co si má vzít na sebe. Často chodili do přírody, tak předpokládala, že se má obléct sportovně. K jejímu překvapení ji Jirka řekl, že nikoliv. Prostě normálně, něco pohodlného.

O Hance mnozí vědí, že občas něco vytuší předem

Jirka měl zvláštní výraz, zdál se Hance trochu nervózní a se vším dělal tajnosti. Pomyslela si, že by skutečně mohlo jít o žádost o ruku, ale raději si nechtěla dělat naděje, aby nebyla zklamaná. Pro jistotu si však udělala manikúru :D

Konečně byl čtvrtek. Nasedli do auta a vyrazili na cestu. Jirka jel schválně objížd'kou, aby Hanka hned nepoznala, že míří na Žermanickou přehradu. Z parkoviště si to nakráčeli přímo k půjčovně lodiček. Jirka měl provedenou rezervaci.

Dostali krátkou instruktáž, nasedli na plavidlo a Jirka se, jako správný muž, chopil kormidla. Uprostřed přehradu náhle vypl motor. Hanka si myslela, že si budou jen užívat krásnou krajinu, ale Jirka začal najednou z batohu tasit jednu dobrotu za druhou. Nejříve přišel na řadu mladý kokos, který mají oba moc rádi. Pak vybalil medovník z Marlenky. V tu chvíli už Hance došlo, že tento výlet není jen tak. Jirka znervózněl, potutelně se culil. Zatímco Hanka rozbalovala oblíbené pochutiny, Jirka poklekl. Pronesl krásnou romantickou řeč. Zmínil, že mají spolu

krásný vztah, že ji miluje a že si myslí, že je ten správný čas posunout jejich vztah na novou úroveň. Otevřel větší krabičku, ze které vytáhl druhou menší a tu podal Hance.

„Haničko, vezmeš si mě za muže?“ Vyslovil se.

„Ty jsi blázen,“ prohlásila rozpačitě s úsměvem na tváři.

Na očekávanou odpověď nemusel dlouho čekat: „Ano, jasně že jo!“

A byli zasnoubení. Měl to dokonale připravené. Věděl, co má ráda a co ocení. Romantika jako blázen. Hanka si neustále prohlížela novou ozdobu na svém prsteníčku a nemohla věřit tomu, že se tak dokonale trefil do jejího vkusu. Onu vzácnou chvíli si oba plně užívali.

A proč Jirka zvolil právě Žermanickou přehradu? To je přeci jasné... Tam se poznali, tam se na procházkách oťukávali.

Tam se zasnoubili a dnes se tam i vzali.

Představa o plánované svatbě vs. realita

Jako budoucí ženich měl Jirka už dlouhodobě jasnou představu o své svatbě, jak by mohla vypadat, až najde tu pravou, které řekne své „ano“. Představa je ale jedna věc, skutečnost pak věc druhá, zvláště pak, když máte kolem sebe spoustu lidí, kteří mají vlastní představu o vaší svatbě.

Svatební veselí na obřím mole uprostřed Žermanického moře

„Ano, tento nápad je trochu ulitlý, ale proč ne?“ přiznává ženich. Mít originální svatbu uprostřed přehrady, a to na pěkném velkém plovoucím „ostrůvku“. Samozřejmě s plným komfortem, obsluhou i živou hudbou. Plavčíka nevyjímaje. Kyvadlový dovoz/odvoz lodičkami zajištěn.

Dokázal si ale živě představit tu šílenou byrokracii, která by tomuto předcházela, a to navíc s nejistým výsledkem.

Svatba na mole se tedy nekoná, zato se uprostřed přehrady konalo zasnoubení :)

Svatba zcela bez alkoholu

Jirka byl na několika různých oslavách, kde se díky alkoholu někteří jedinci chovali jak utržení ze řetězu. Aby tomuto předešel, tak přemýšlel nad svatbou bez alkoholu, kde by byl maximálně nějaký ten lehký přípitek a možná k večeru trochu vína.

Dokážete si představit, s jakým „přijetím“ se tato představa setkala v jejich blízkém okruhu. Zvláště tady, kde se lidé ptají „Jsi snad nemocný?“, když odmítnete štamprli.

Nakonec se s Haničkou domluvili, ať jsou všichni spokojeni, že alkohol bude. Alespoň se hosté uvolní a bude zábava.

Ve dvou někde na pláži

S tímto nápadem přišla hned ze začátku Hanka. Chtěla se vyhnout zdlouhavým přípravám a celého toho ruchu kolem svatby. Její představa byla vzít se někde v zahraničí na pláži u moře při západu slunce... Jen oni dva a náhodní svědci.

Jak čas plynul a konečně společně stanovili datum svatby, uvědomila si, že by ji bylo líto nemít v tento důležitý den své nejbližší u sebe. Dnes je nejšťastnější nevěsta na světě hlavně proto, že jej sdílí se svou rodinou a přáteli :)

Vegetariánská svatba

Když Jirka hledal tu pravou vyvolenou, ve skrytu duše doufal, že by mohla být vegetariánka. Ač sám vegetarián není, celé vege myšlenky je velmi nakloněn.

Jaké bylo milé překvapení, když zjistil, že Hanička je vegetariánka! Kdyby se někdo ptal, NE, ani ryby nejí :)

Probírali tedy možnost, mít svatbu plně vegetariánskou. Dnes jsou již tak vymakané náhražky, že byste to ani nepoznali. Dokonce padlo už rozhodnutí, že když tedy budou mít ten alkohol, tak alespoň jídlo bude vegetariánské.

Ale co se samozřejmě nestalo. Když tuto myšlenku před někým jen zmínili, nastala zcela očekávaná reakce: „No to si neumím představit, že tam nebudete mít maso“ :)

Ale vzhledem k tomu, že se jedná o jejich velký den a neradi by kohokoliv zklamali, tak z této myšlenky ustoupili a rozhodli tak, že polévka bude vege, hlavní jídlo krom nevěstina bude s masem a raut bude jak vege, tak nevege. Ať si každý vybere, na co má chuť.

Přátelé, málem se vám poštěstilo být na vegetariánské svatbě, bez alkoholu, uprostřed přehrady! :)

Naše panství

Takto naši novomanželé s oblibou nazývají svůj nový, nyní zatím budoucí, domov. Možná někteří z vás vědí, že se jim poštěstilo pořídit si starší usedlost s nějakým tím kouskem pozemku kolem. Jak je ale u těch dvou patrné již od samotného počátku, nic není jen tak a už vůbec ne náhoda.

Psal se rok 2021, kdy padlo rozhodnutí, zakoupit si kousek půdy pro budoucí domeček nebo dokonce domeček hotový pro rekonstrukci dle jejich představ. Ten rok byl ale velice turbulentní, co se týče cen nemovitostí a oni do toho vlítli rovnýma nohama.

Moc se jim líbí Lučina, a tak se rozhodli zkoušet sehnat pozemek právě tady. Ještě na počátku roku byla cena za metr čtvereční 950 Kč. To tehdy ale teprve začali o vlastním domečku přemýšlet. Chtěli se do toho plně vložit až na konci jara, počátkem léta, jelikož měli plno práce ve firmě a časově to tak nejlépe vycházelo. Co ale nevycházelo, byly stále stoupající ceny pozemků. Najednou to bylo 1200 Kč za m² a pak to už vylítlo jako raketa.

Než měli možnost se do hledání pozemků vrhnout naplno, tak se cena postupně vyšplhala až ke 2000 Kč i více za m². V žádném případě nechtěli malý pozemek, aby si se sousedy viděli do oken, tak minimální výměra měla být 2000 metrů. Ceny stoupaly a pozemky i přesto z trhu rychle mizely.

Jirka vypráví – jak jsme se k domečku dostali

Velice rádi jezdíme na elektrokoloběžkách, a to i delší vzdálenosti. Není pro nás problém přijet na Lučinu z Frýdku a projet se tady po okolí. Jednou z jara si tak jedeme místní částí Lučiny, zvanou Kocurovice a během jízdy na jednom místě mi vnitřní hlas napověděl, ať se podívám do strany, kde jsem zahlédl starší stavení, které vypadalo již nějakou dobu opuštěné a trochu chátrající. V hlavě mi tehdy jen problikla myšlenka, že toto určitě taky půjde na prodej a podle stavu by to nemuselo trvat dlouho. Pokračovali jsme v jízdě a tomuto jsem se již dál nevěnoval. Měli jsme zaměřeno na jiné parcely a stále hledali další pozemky a domy na internetu.

„Jedná se přesně o ten domeček, kolem kterého jsme tehdy jeli!“

O nějaký ten měsíc později Hanička našla na realitním serveru možnost účastnit se exekutorské dražby nemovitosti na Lučině

včetně pozemků k nemovitosti připadajících. Odkaz na dražbu poslala Jiříčkovi k prohlédnutí a co jeho oči nevidí, jedná se přesně o tento domeček, kolem kterého jsme tehdy jeli!

Padlo tedy rozhodnutí, že se zkusíme takovéto dražby zúčastnit. Následovalo studování zákonů a předpisů, co taková exekutorská dražba obnáší, jak se ji zúčastnit a jakou administrativou si budeme muset projít. Jelikož jsme ale oba velice šikovní, tak jsme se na dražbu řádně připravili a nahlásili jsme se do ní.

Bylo léto a my měli v plánu dovolenou u Brněnské přehrady, a pak směr Lednicko-Valtický areál následovaný Pálavou. Den dražby, která se konala online, padl přímo na naši dovolenou. Vzáli jsme si tedy s sebou počítač a v hotelovém pokoji u Brněnské přehrady jsme napjatě čekali na spuštění přihazování.

Napínavá dražba

Dražba se rozjela velice rychle a najednou byla aktuální cena vyšší o 50 % oproti původní vyvolávací ceně. Aktivně jsme se do dražby zapojili, spousta účastníků postupně odpadla, až jsme zůstali ve finále tři. Předem jsme měli stanovený strop, přes který nepůjdeme. Cena stále rostla a k našemu stropu se nebezpečně rychle blížila. Pak se na něj dostala a my ještě zkusili pár příhozů, ale cena stoupala dál.

S politováním jsme se tedy rozhodli v dražbě nepokračovat a jen počkat, jak to celé dopadne. Jaké ale bylo nemilé překvapení, když ze zbylých dvou účastníků to jeden z nich vzdal zanedlouho po našem posledním příhozu a konečná cena se tedy nevyšplhala zase až tak o hodně, než jsme původně plánovali za nemovitost dát. Dražba skončila, s výsledkem v náš neprospěch jsme se smířili a užívali si velmi krásnou dovolenou plnou cestování a koloběžkování.

Po návratu domů mi to ale nedalo a jelikož jsme věděli o možnosti tzv. předražky, který je možno podat do 30 dnů a tím se pokusit zvrátit výsledek dražby, začali jsme studovat další legislativu a rozhodli se do toho jít.

Smyslem předražky je možnost vstoupit do ukončené exekutorské dražby komukoliv, kdo nabídne o určitou částku více, než byl poslední příhoz a čekat, zda výherce dražby tuto nabídku dorovná a tím se potvrdí jeho vítězství nebo nedorovná a finálním vítězem se stane ten, kdo podal do 30 dnů nejvyšší předražek.

Tajemná obálka ve schránce

Exekutoři konají při zabavování majetku velice rychle, pokud ale mají konat ve prospěch dražitelů, tak si dávají opravdu na čas. Není kam spěchat. Tak jsme čekali nekonečně dlouho, až nám od exekutora přijde vyjádření, jak jsme s předražkou dopadli. Po pár měsících přistála do schránky obálka a v ní bylo nečekané překvapení. Původní výherce dražby náš předražek nedorovnal a my tak celou dražbu VYHRÁLI! HURÁÁÁ :)

Mile nás i potěšilo, že jsme se z dopisu dozvěděli, koho že jsme to předražili. Byla to realitní kancelář Sting. Jejich plán, co s takovými pozemky, je předvídatelný. Rozparcelovat a rozprodat. Tomu se nám tedy podařilo zabránit a sousedé jsou určitě rádi.

Těsně před Vánoci došlo k přepisu domečku i s pozemky v katastru a my se tak oficiálně stali novými majiteli. Dostali jsme tím krásný vánoční dárek.

Světlo nad Betlémem

Máme tedy domeček s loukou, lesem, polem i malým rybníčkem :)

Od ledna 2022 jsme začali s vyklízením po předchozím majiteli, který nemovitost opustil již před asi čtyřmi lety. Byl to neskutečný bordelář, tak jsme si opravdu pořádně mákli. Oslovili jsme projektanta, ze kterého se vyklubal příšerně pomalý lempl. Sice na projektu pracuje, ale stále dokončení posouvá a jde mu to šnečím tempem. Máme již objednaného staveře a docela jasnou představu, jak bude domeček po úpravách vypadat.

Nechte se překvapit. Rádi vás v budoucnu u nás uvidíme. Chce to ale ještě nějaký ten čas.

Domeček se nachází na Lučině v místní části Kocurovice (dříve Kotzurowitz – předchůdce dnešní Lučiny), co je ale zajímavé, malá oblast, kde stojí, se nazývá Betlém (dříve Betlehem). Poblíž je dřevěná zvonička s křížkem a budova je zaznačena již na nejstarších dochovaných historických mapách z období Rakousko-Uherské monarchie. První zakreslení v mapách jsme našli již v roce 1836.

Co je také zajímavé, ať Jiříček či Hanička, nyní již s příjmením Bůžek, můžeme říct „Bůžek z Betléma“ :) Nomen omen.

Na místě je cítit neskutečné množství pozitivní energie, výhled na Beskydy je úžasný a nejbližšími sousedy jsou pole, lesík a louka, po které pobíhají srnky a zajáci. Nejbližší lidští sousedé jsou velmi milí lidé – mladá rodinka s dvěma malými dětmi. Brzo jsme se s nimi seznámili a sprátelili.

Pár týdnů před svatbou jsme u sousedů večer poseděli a při přátelském povídání s výhledem na náš domeček a okolní krajinu se stala nevídaná věc. Na obloze nad Betlémem zazářilo jasné a pohyblivé světlo. Nejprve jsme mysleli, že jde o nějaké letadlo, ale sklon byl jiný a za světlem se tvořil ohon a dokonce kouřová stopa. Bylo to velké, neskutečně to svítilo a prolítalo nad Betlémem zrovna, když jsme tam trávili naši první noc.

Bůžkovi viděli kometu nad Betlémem! Není těch „náhod“ trochu hodně? Nebyli bychom to ale my, kdybychom si toho všeho nevšimli a vesmíru kolem nás nenaslouchali.

Tu noc jsme poprvé u nás stanovali. Na louce mezi rybníčkem a lesíkem a bylo to krásné :)

Bláznivé líbánky

Zajisté vás nepřekvapí, že Jirka s Hankou vymysleli zase něco speciálního. To se týká také jejich líbánek. Romantika na azurové pláži, lemované palmami s vychlazeným drinkem v ruce zní samozřejmě lákavě, ale ti dva touží po nezapomenutelném dobrodružství. Líbánky berou jako velmi důležitý start pro společnou pouť životem, proto si vybrali poetickou cestu v podobě Svatojakubské pouti, která má bohatou historii a jakýsi vyšší smysl.

Pout' do Santiaga, jinak také Camino de Santiago, je vyhledávána lidmi - poutníky, kteří se nacházejí na určité životní křižovatce či si jen potřebují uvědomit své priority, životní směr nebo „utíkají“ od každodenního stereotypu. Úžasná pout' Camino na poutníky působí velmi očistně. Každý, kdo pout' absolvoval se shodne na tom, že si díky cestě uvědomil nový smysl jeho života, poznal úžasné lidi a na cestě doslova překonával sám sebe - své fyzické i psychické možnosti.

O co vlastně jde

Svatojakubská cesta nebo Cesta svatého Jakuba (španělsky Camino de Santiago) je název historické sítě dvanácti poutních cest, které vedou ke hrobu svatého Jakuba Staršího v katedrále v Santiagu de Compostela ve španělské Galicii. Trasy jsou značené moderním turistickým značením a většinou procházejí historickými poutními směry.

Historie

Ve zdejší katedrále jsou podle legendární i písemně zaznamenané tradice uloženy ostatky svatého Jakuba, Kristova učedníka, jenž za svého života údajně kázal i v Hispánii. Po své mučednické smrti, patrně r. 44, byl pohřben

v Jeruzalémě, ale později byly jeho ostatky – dle různých legend v různých dobách a různými způsoby – přeneseny do Španělska a konečně pohřbeny na tehdy pustém místě dnešního Santiaga. Místo bylo poté na několik staletí ztraceno, až byl hrob s pravděpodobnými ostatky sv. Jakuba znovu nalezen 25. července roku 813 (v dataci se ovšem prameny různí), kdy na něj podle legendy ukázaly jasné zářící hvězdy (proto název Santiago de Compostela, tj. „sv. Jakub v hvězdném poli“). Na místě Jakubova hrobu byl nejprve vystavěn prostý jednolodní kostel, jenž se poměrně brzy stal poutním místem (hrob z římské doby krytý mramorovou deskou i stavba nad ním jsou archeologicky doložené), a kolem něj vyrostlo město. Se vzrůstajícím významem byl kostel několikrát přestavován, poté byl při nájezdu Maurů v roce 997 zničen a v letech 1075–1150 byla na jeho místě vystavěna současná trojlodní bazilika.

První doložená pouť do Compostely se uskutečnila roku 951 a vykonal ji francouzský biskup z Le Puy. Podél cesty byly postupně vztyčovány orientační kameny, kamenné kříže, boží muka a upravovány studánky. Vznikla radiální síť 12 poutních cest, vedoucích z Itálie, Francie i Portugalska. Dále při ní byly zřizovány kaple, kostely a kláštery, poskytující poutníkům azyl.

Na startu své pouti si každý poutník pořídí poutnický pas, tzv. kredenciál (Credencial de Peregrino), do kterého si postupně značí všechna dosažená místa. Na konci pouti mu pak, po předložení zmíněného kredenciálu, bude umožněn vstup do cílové katedrály. Emoce u katedrály jsou prý skutečně výrazné a pocit, že poutník cestu zvládl je k nezaplacení.

Symbolem dlouhotrvající poutě se již ve středověku stala mušle hřebenatky, ať již skutečná, nebo vyobrazená na poutním odznaku, někdy proťatá dvěma poutnickými holemi, dále nádoba na vodu vyrobená z tykve, klobouk se širokou krempou proti slunci, pláštěnka se širokým límcem a poutní hůl z větve, s vyřezaným prstencem a kuličkou na konci rukojeti. Od roku 1987 je platný systém značení pomocí směrových značek se symbolem svatojakubské mušle a žlutých šipek.

Současné poutnictví

Zájem o svatojakubskou pouť začal prudce vzrůstat od konce 80. let 20. století, k čemuž přispěla pouť papeže Jana Pavla II. v r. 1982 a následně i fakt, že roku 1993 byla svatojakubská cesta zapsána na seznam světového dědictví UNESCO a její nové značení bylo podpořeno grantem Evropské unie. Kancelář poutníků v Santiagu de Compostela vede podrobné statistiky o poutnících, kteří dorazí do města.

Jakou trasu vybrali?

Na Camino se dnes můžete vydat po dvanácti různých trasách. Novomanželé Bůžkovi ještě tu pravou zvažují, přiklání se však pro start z Portugalska (Camino Portugués), kdy se vyráží z Porta a pokračuje přes Ponte de Lima až do katedrály ve španělském Santiagu de Compostela. Tato cesta je dlouhá 250 kilometrů a absolvuje se jak jinak než pěšky, pěkně po svých.

Cesta je to náročná. Je třeba se na ni důkladně připravit. Naši novomanželé již s přípravami, například nákupem vhodné obuvi pomalu začali a na svou společnou pouť se už nemůžou dočkat.

Pouť si je sama našla

Opět zvláštní souhra náhod. Říká se, že tato cesta si každého poutníka sama najde, a tak se také stalo. Novomanželé s oblibou sledují známého influencera Kazmu, který vyniká svými bláznivými nápady. Ten se minulý rok vydal právě na zmiňovanou Svatojakubskou cestu. O jeho pouti byl natočen dokument, na který se spolu podívali. Z dokumentu byli oba nadšení a možnost, že by se na pouť spolu jednou vydali je natolik nadchla, že na tím začali vážně přemýšlet. Od té doby Hanka pozorovala, že často na internetu narážela na články a videa, popisující příběhy poutníků. Téma pouti tedy znovu otevřeli a s jistotou se shodli, že by ji mohli absolvovat právě v podobě líbánek.

Na pohraničním trojmezí (Česko, Polsko, Slovensko), kde Jirka vzal Hanku na její třiatřicáté narozeniny, aby oslavila svůj den ve třech různých státech, se také nachází jeden z poutnických bodů Camina. U symbolu této pouti se vyfotili a znovu se tak navnadili na cestu, která je již brzy čeká.

Přejte jim cestu bez újmy a hlavně, ať na společné cestě najdou to, pro co se rozhodli na ni vydat.

.....
„Muž a žena dohromady vytvářejí teprve skutečného člověka.“

– Feuerbach
.....

SVATEBNÍ KVÍZ

Vyzpovídali jsme náš novomanželský pár. Každého zvlášť, aby se navzájem nemohli ovlivňovat. Některé odpovědi jsou důkazem toho, že rozdílný pohled na věc není ve vztahu překážkou :D Hodnocení není důležité, věřte však, že se budete královsky bavit.

Kdy jste spolu začali chodit?

J: *To vím naprosto přesně, bylo to v září 2017. O přesném dni ale dodnes panují jemné neshody, podle mě je to 16.9. Když se na ten datum teď dívám, tak jediné tento je ten správný, ta různá symbolika nás provází celým vztahem a tady ta čísla to říkají docela jasně :)*

H: *15. září 2017. Počítáme od prvního rande.*

Kdo koho sbalil?

J: *Jestli si dobře vzpomínám, tak Hanička chtěla už na Lysé, nakonec to chtělo trošku ohnivé vody o pár dnů později a asi jsme se sbalili potom tak nějak navzájem :)*

H: *První oslovil Jirka mě. Pak už to ale bylo vzájemné.*

Kdo je větší spáč?

J: *Než jsem poznal Haničku, řekl bych jednoznačně že já, no teď už jsme na to dva. Dokonce bych i řekl, že větším spáčem je Hanička.*

H: *Jáááá se hlásím. Ale Jiříček se mi často vyrovná.*

Kdo by spíše skočil s padákem?

J: *Určitě Hanička, ta se těch výšek vůbec nebojí.*

H: *Myslím, že já. Jirka je odvážný a absolvoval už spoustu bláznivin, do kterých bych já rozhodně nešla, ale co se týče právě skoku padákem, ten by byl spíše pro mě.*

Kdo by se spíše procházel v noci po lese?

J: *Ha..tak to budu já. Ale myslím, že Hanička by to s paralyzérem v ruce taky dala.*

H: *Rozhodně Jiříček. Já ne, já bojím... medvědi, prasata, vlci, vlkodlaci...*

Kdo je žárlivější?

J: *Myslím si, že jsme asi tak nastejno. Důvěřujeme si a k žárlivostem u nás nějak nedochází. Je to všechno tak, jak má být. Ale okolí samozřejmě stále bedlivě sledují..*

H: *Hm... nikdo. Nežárlíme na sebe, věříme si.*

Kdo by spíš vyhrál soutěž ve zpěvu?

J: *Hanička, krásně zpívá, zvláště po pár deci vína. Mohu osobně potvrdit, že pod naší hrající žárovkou v kuchyni, mi už odzpívala nejeden koncert a vždy to bylo minimálně na Slavíka :)*

H: *Po pár sklenkách vína rozhodně já.*

Kdo je lepší řidič?

J: *To budu já. Někdy se označuji za bezpečného závodního jezdce :) Ale bez kopilota, který mě někdy usměřňuje, by to nebylo ono.*

H: *Jiříček. Ale až budu velká, pořídím si své malé autíčko a pak se to třeba změní... kdo ví?*

Co Hanku zaručeně rozčílí?

J: *Hloupí lidé. Blbé otázky hloupých lidí. Moje životní motto „čas není mým pánem“. A samozřejmě, když není po jejím a snažím se Haničku taktně navést na to, že mám pravdu já :)*

H: *Filmy s otevřeným koncem.*

Co Jirku zaručeně rozčílí?

J: *Jééj, tak to budou také ti hloupí lidé. Když jsem přesvědčován, že nemám pravdu, i když ji mám :). Když se mě někdo snaží natlačit do něčeho, co nechci. Když něco x-krát někomu vysvětlím, ale stejně se mě na to po ypsylontě zeptá..ale už pracuji na takovém vnitřním smíru, že to prostě tak je.*

H: *Lidská hloupost a když tvrdím, že mám pravdu já a ne on.*

Kdo má větší štěstí?

J: *To netuším, za sebe bych ale řekl že já, protože jsem potkal Haničku, neminul ji, ale oslovil a teď už blbneme spolu.*

H: *Oba máme štěstí, hlavně, že jsme se potkali. Ale já třeba vyhrála koloběžku! Jirka si ji pak musel koupit, ať můžeme jezdit spolu.*

Kdo tráví více času v koupelně?

J: *Já já já :) Jakmile si navíc dám wellness, tak jsou z toho hodiny. Na mě jen tak někdo nemá :)*

H: *Ačkoliv já jsem žena a Jiříček muž, v koupelně tráví více času on.*

Jirkovo nejoblíbenější jídlo?

J: *Svíčková nebo taky kynuté knedlíky (ideálně s jahodami).*

H: *Svíčková na smetaně.*

Hančino nejoblíbenější jídlo?

J: *Obecně indická kuchyně nebo to bude smažák?*

H: *Špenát s garlic naan z indické restaurace.*

Kdo se častěji jako první chodí usmířovat?

J: *My se nehádáme, ale pokud náhodou dojde k nějakému nepochopení v komunikaci, tak myslím, že se snažím co nejdříve vše dát do správných kolejí. Hanička potřebuje trochu svého času.*

H: *No ... jsme tvrdé hlavy a oba si trváme na svém, ale Jirka se snaží rychle změnit téma a přiznám, že to na mě většinou funguje.*

Kdo doma více uklízí?

J: *:D už abychom si pořídili ten robotický vysavač. Čím dál více si všímám i inzercí na uklízení firmy. No ale když není zbylí, tak pouklízím. Ale pozor, permanentní pořádek je udržován stále, jen ty věci kolem. Do vysávání či umývání oken se nehrneme ani jeden..takové zbytečnosti že..*

H: *Já.*

Kdo je větší romantik?

J: *Oba dva jsme romantické duše. Vnímáme krásu světa kolem oba společně a oba si navzájem dáváme lásku ve všech možných formách. Nic není důležitějšího než láska.*

H: *Jiříček. Umí velmi mile překvapit. Žádost o ruku na loďce uprostřed přehrady s piknikem je toho důkazem.*

Kdo častěji chodí pozdě?

J: *Přiznávám se. Okolí může někdy sem tam a čistě jen náhodou vnímat, že jsem dorazil o trošičku později, než bylo očekáváno. Nemám ale hodinky a čas je přeci relativní.*

H: *Tady snad ani nemusím odpovídat.*

Kdo má častěji pravdu?

J: *Myslím, že oba dva si dokážeme prosadit tu svou (aspoň na chvíli), abychom pak stejně měli jednu – naši společnou.*

H: *Samozřejmě, že já. I když...*

Kdo je hlava rodiny?

J: *Oba jsme ve vztahu rovnocenní partneři už od samotného počátku. U nás si na hlavu rodiny nehrajeme.*

H: *Na to v našem vztahu nehrajeme.*

Komu se dřív stýská?

J: *Oběma a to hned, když druhý není nablízku.*

H: *Řekla bych, že jsme na sobě závislí. Stýská se nám stejně.*

Kdo je po ránu milejší?

J: *Hanička, to ještě spinká a je nejmilejší na celém světě. Ale i po probuzení je stále milá, teda pokud hned nemručí, že ji tahám z postele...ale i to je velmi milé :)*

H: *Jiříček. Já většinou bručím a on to chápe.*

Kdo má lepší orientační smysl?

J: *To budu já :) U Haničky na tom ještě musíme zapracovat, ale je to holka snaživá, to půjde :)*

H: *Já mám orientační nesmysl.*

Kdo vymýšlí dovolené a výlety?

J: *Vymýšlíme oba, možná jsem v tomto o něco aktivnější. Rád si sednu k mapám a plánuji, to mě opravdu baví.*

H: *Střídáme se. Jednou plánuji já, jednou Jiříček. Na jednodenní výlety je ale machr Jiříček.*

Hančino oblíbené zvíře?

J: *Věřím tomu, že je to Spajki, protože nyní jiné nemáme :) Měla ráda svého pejska, když byla malá a ráda by měla králíčka.*

H: *Králíček. A kočička.*

Jirkovo oblíbené zvíře?

J: *Spajkišek, jak jinak. Ale pozor, je tady ještě Ovečka :)*

H: *Spajki, ale má rád všechna zvířátka.*

Jmenuj tři Jirkovy oblíbené filmy nebo seriály?

J: *Oba máme oblíbený dokumentární seriál o tom, jak se nechovat k partnerovi a nevychovávat děti: „Výměna manželek“, velice rádi večer komentujeme účastníky kulinářského seriálu o zázracích z českých kuchyní „Prostřeno“ a mým velice oblíbeným seriálem je celá „Hra o trůny“. Z filmů určitě Matrix.*

H: *Proč je tady tato otázka? Vážně nevím, co odpovědět. Ale ze seriálů by to mohla být asi Hra o trůny, filmy pak možná Kourř :D, Planeta opic, Hvězdné války :D*

Jmenuj tři Hančiny oblíbené filmy nebo seriály?

J: Když mi Hanička dala k vyplnění tento kvíz, říkala mi, ne že tam dáš u mě Ulici :). Řekl bych že nyní je to asi seriál Slunečná / Zoo. Z filmů si myslím, že to bude jako u mě Matrix a Avatar.

H: Asi Matrix, Avatar, Jumper

Jaký dárek od Hanky ti nejvíce udělal radost?

J: Hanička mi pořád něčím dělá radost. Ale dárku, kterého si nejvíce vážím, je obraz s krajinkou a jezerem s kachničkami, který mi Hanička vlastnoručně namalovala a o něco později přidala ještě vlastnoručně malovanou lampičku, který obraz nyní osvětluje.

Jaký dárek od Jirky ti nejvíce udělal radost?

H: Všechny mě vždy mile překvapí. Když bych měla uvést ty NEJ, tak musím zmínit rovnou dva. První mi dal na naše první Vánoce, a to stříbrný náramek s modrým okem, který pořídil na dovolené v Egyptě to léto, co jsme se seznámili. Pro svou budoucí přítelkyni, až nějaká bude. Druhý byl jasmínový parfém, který koupil tajně v Egyptě a dal mi ho po několika měsících na Valentýna.

Kolik má Spajki zubů?

J: Osm..chudáček náš malinký. Měl špatný chrup, tak musel podstoupit operaci. I když má zubů méně, tak ty věci na „D“ (rozuměj „dobrůtky“, jen se to před ním nemůže říkat moc nahlas) může chroustat pořád.

H: 8, chudák.

Jaká je Hančina přirozená barva vlasů?

J: Když jsme se seznámili, tak měla černé, teď je blond. Kdo ví, možná ještě bude red head. Ale přirozená barva? Myslím si, něco mezi blond a světle hnědou :)

H: Je to špinavá blond :)

Důležité body ve společné životní pouti našich novomanželů

19. června 2017	Seznámení na Lučině
31. srpna 2017	První osobní setkání na pracovním pohovoru
14. září 2017	První rande – výšlap na Lysou horu
16. září 2017	První pusa
23. září 2017	Seznámení s rodinou od Hanky na oslavě narozenin mamky a Toma
5. dubna 2018	Založení společné firmy Darujpoukaz, s.r.o.
červenec 2019	První společná zahraniční dovolená (Bosna a Hercegovina + Chorvatsko)
8. srpna 2019	Zásnuby uprostřed přehrady
říjen 2021	Velké egyptské dobrodružství, pyramidy, nezapomenutelná plavba po Nilu
20. srpna 2022	SVATBA :)